

bil je sè svojo družino pravičen pred licem božjim. Totemu je Bog razodel svojo voljo; zapovedal je namreč stesati barko, poleg tega pa ljudem oznanovati pokoro. (Gen. 6, 1. ss.)

(Konec prihodnjič.)

### Albert Nagy,

župnik in dekan v Cirkovicah, † 13. januarja 1880.

II. Iz Podgorske za njihovo rahlo zdravje pretežavne fare prosijo v Doberno, kder so nastopili 21. julija 1847. Toda slabo zdravje njim tudi tu ostati ni dovolilo. Neko nedeljo, ko so morali dvakrat pridgovati, začeli so kri bljuvati. Težko je za skrbnega in gorečega dušnega pastirja ločiti se od dubovskih opravil. Nagy-ju je bilo to tem britkejšo, ker so bili s celo dušo vdani duhovskemu stanu. Videli so, da so dolžnosti velike, odgovornost težka. Dub jim je bil voljen, a telo slabo. Morali so duhovska opravila na stran pustiti in se v pokoj podati. Njihov sosed in prijatelj v Frankolovem jih v farovž sprejme. Tu so pomagali, ko so nekoliko okrevali, pri duhovskih opravilih, kolikor so jim slabe njihove moči pripuščale. Kakor hitro pa so nekoliko k zdravju prišli, so želeli težko breme duhovske službe zopet na svoje rame vzeti. Na njihovo prošnjo jim je bila podeljena dekanijska fara v Cirkovicah na Dravskem polju 1. junija 1861, kjer so 1. junija 1865 za dekana povzdigneni bili. Tu so z velikim blagoslovom delali do leta 1874. Takrat na svečnico jih na prižnici zadene mrtvoud, ter njihovemu apostolskemu delovanju konec naredi. Morali so, čeravno s težkim srcem, svojo ljubo faro zapustiti. Pa kam se naj podajo? Kje naj na rešilno smrt čakajo? Premožnja niso imeli. V tej sili je pomagalo blago sree visoke časti vrednega č. kanonika M. Glaser-ja, župnika pri sv. Petru. „Naj pa grejo g. Nagy k meni; sree in duri so njim pri meni odprte, da božji blagoslov pri bramou ostane“. Tako so prišli častitljivi bolenik v gostoljubni farovž sv. Petra, in so tu ostali 6 let, dokler niso po dolgotrajnej s čudovitim potrpljenjem prestanej boleznii 13. januarja t. l. v 70. letu svoje starosti se v boljši svet preselili.

V Cirkovicah so z vsemi silami delali za svoje ovčice; kakor da bi bili čutili bližnji konce svojega delovanja. Niso mirovali, kjer je šlo za blagor svojih ovčic. Kot zveden in ljubeznjiv prijatelj otrok so se radi k otrokom ponižali, da bi nje do prave krščanske omike povzdignoli; kršč. življenje, in zlasti cerkveno petje so pridno med njimi širili. Bili so izgleden pridigar, neotrudljiv spovednik. V spovednici zgubljene ovčice k Bogu peljati, jim je bilo srčno veselje. Niso samo ob nedeljah in praznikih spovedovali, temuč tudi ob delavnikih; ne samo kratek čas, temuč mnogokrat dopoldne in še dolže, dokler niso zadnje duše potolažili. Če so jim to veliko skrb njihovi prijatelji odsvetovali, češ, da je to za njihovo slabostno telo

pretežko in nevarno, so odgovorili: „Dokler morem, bom delal, — potem bom pa počival“. Ne da se tajiti, da je to njihove neumorno delovanje bilo uzrok njihove težavne poznejše bolezni.

Že pred so si pri nekej vožnji, ko so se k boleniku peljali, levo nogo zlomili. Za mladih nog so vže bili nekoliko grbasti. Zavoljo tega in vsled velikih trudov in straha in mnogegega sedenja je na stare dni njihovo truplo bilo tako skrčeno, da se je glava čisto na prsi nagnila in da niso mogli ravno stati. Vsled mrtvouda, je bila desna stran, noga in roka popolnoma mrtva. Niso mogli sami jesti, ne si pomagati. Zaduja leta jim je spanje zginolo in cele dolge noči, ko si drugi odpočinejo, so oni nosili britko težo bolezni. In to je trajalo celih 6 let. Pa vendar nisi slišal iz njihovih ust pritoževanja. Če so si kedaj zdravja želeli, je bil le uzrok, da bi radi sv. mešo služili, spovedovali in besedo božjo oznanovali. Vso moč in tolažbo v boleznii so iskali pri Bogu v molitvi. Kedar jih je kdo obiskal, najšel jih je, da so imeli v rokah duhovske molitvene knjige ali roženkranc. Radi so na zadnje dni brali sv. katekizem in druge pobožne bukve. Če si jih vprašal, kaj delajo, so odgovorili: „molim in trpim, ker druga za nebesa storiti ne morem“. Veliko zaupanje so vsikdar imeli na preblazeno D. Marijo. Ko še so bili v Cirkovicah, nastal je tam velik ogenj, ki je vkončal tudi jim bleve in gospodarsko poslopje. Ker pa je bila tudi cerkev v nevarnosti, niso farovža zapustili, temuč so čuvali hišo božjo. In ko je ognjena vročina presilna bila, so šli v klet in so tam Marijo za pomoč prosili, naj brani svoj hram. Ko so potem nekteri farani prišli in rekli, da so cerkvo rešili, so rajni dekan djali pomenljivo: „O ve sirote! niste vi cerkve rešili, Marija je svoj hram obvarovala.“ H koncu njihovega življenja še njih zopet mrtvoud zadene. To in še druge težave so njim strašne bolečine prizadjale. V velikih stiskah so vedno molili, večkrat tudi glasno zdihovali: „Jezus in Marija pomagajta“. — Drugega žalovanja nisi slišal iz njihovih ust. Vsem, kateri so imeli srečo z njimi občevati, so bili prijazni. Le slednje leto so silno malo govorili, tudi z najboljšimi prijatelji ne, kakor da bi hteli pokazati, da jim ni nič več za pozemeljske pogovore. Svojih slabosti so se vsako soboto zgrevano spovedali, ter vsako nedeljo in praznik sv. R. Telo prejeli. Bili so tako srečni, da so še den pred svojo smrtjo nebeskega zdravnika sprejeli, in tako oskrbljeni bili s popotnico za večnost.

Kakor so bili vsikdar verni častivec prebl. D. Marije, in so njeno čast s posebno iskrenostjo oznanovali; tako ste isti sladki imeni Jezusa in Marije bile tudi njihove sadnje besede. Ravno, ko je zvonilo „večno luč“ ali zdravo Marijo, so svojo blago dušo izdehnoli 13. januarja 1880. Pogreb jim je bil slovesen. Slovo so jim v genljivih besedah govorili preč. g. kanonik Kovačič iz Maribora. Pobožno ljudstvo iz bližine in od daleka je truplo rajnega

duhovnika spremljajo na visoko pokopališče Matere božje „na Gori“, kjer čakajo vstanjenja blizu cerkve D. Marije, ktere zvesti sin so bili celo življenja. Lepo mrtvaško pesmico so jim zapele Petrovska dekleta za slovo. V slednji vrstici je lepo izrečena njihova gorečnost za čast božjo in njihova občudovanja vredna potrpežljivost v bolezni. Zato s temi vrsticami sklenemo: Božji časti, duš rešenju — Bilo posvečeno — Njih delovanje in v bolenju — Zdihi in trpljenje vse. — Duša v miru naj počije — Zdaj od trudov in skrbi, — Tam, kjer boljše solnce sije, — Rajska zarja rumeni. Fr. Zmazek.

### S svetimi rečmi se ne smemo šaliti.

Povsod najdemo takšnih mož, časi tudi žensk, ki se radi norčujejo s svetimi rečmi. Veseli jih neizrečeno, ako so s svojo šegavostjo koga v smeh posilili. Toda malokedaj pomislijo, da so pobujšanje dajali, posebno če so jih mladi ljudje, otroci poslušali. Vesten gospodar, pridna gospodinja tega ne trpi pri svoji hiši. Žali Bog, da je takšnih srčnih krščanskih mož in žen zmiraj menje.

Lausko jesen so nekde likali ali kožuhal koruzo. Navzočih bilo je več odumnih fantov. Pogovorili se so poprej, da bodo enega zvečer slovesno pokapali. Res, eden izmed fantov se napravi, kakor da bi bil umrl. Črez navadno obleko potegne srajco in se vleže na klop, kakor da bi mrtev na pravici ležal. Njegovi tovarši mu napravijo mrtvašk spreved. Naložijo ga na nosle, jezičen krojaček vrže črez sebe srajco neke dekcle in začne posnemati mešnika ter poje „miserere“. Na videz mrtvega pokopljejo z velikim norčevanjem najresnobnejših reči v prazen — polovnjak. Toda kaj se zgodi? Dva dni poznej je navidezni mrtvec res umrl. Pal je na gumno ali škedenj iz visočine tako nesrečno, da si je vrat prelomil in obležal k priči mrtev!

### Raznoterosti.

(*Presbiterij stolne cerkve*) v Mariboru dobil je nov uže jako potreben tlak. Napravili so ga iz cement-plošč iz Judendorfa. Plošče so črne-bele in stane 1 □ seženj 12 fl. Pokrilo je se s takšnimi ploščami 24 □ sežnjev.

(*Cerkvo sv. Bolfanka v Slov. goricah*) so lepo obokali in prenovili. Posvečevanje bo ob priliki zlate sv. meše sv. Bolfanškega rojaka, č. g. dr. Jožefa Muršeca.

(*Faalski grajšček*) nad Mariborom grof Zabbeo pričakuje te dni visokega gosta. Poslanik rimskega papeža pri našem cesarji, preuzvišeni kardinal Jakobini pride tje grofa obiskovat.

(† *Rajni č. g. Franc Pukšič*) rodil je se pri sv. Vrbanu nad Ptujem 28. maja 1821. Bil je v mešnika posvečen v Gradci 26. jul. 1846. Služ-

boval je kot „capellanus supernumerarius“ v Negovi do 15. nov. 1848, kot kaplan pri sv. Ani na Krembergu do 29. avg. 1860, v Lembahu do 26. julija 1862. provizor ondi do 13. okt. 1862. potem zopet kaplan ondi do 30. dec. 1862. provizor pri sv. Juriji na Pesnici do 5. marcija 1870. župnik ondi, dne 1. marcija 1879 deficijent in 27. nov. 1879 mrlič v Gradci pri usmiljenih bratih. Bog mu daj večni mir in pokoj!

(*Za stavljenje katoliške stolne cerkve*) v Sarajevu darovali so v svojem imenu svitli cesar in v imenu cesarice 5000 fl., cesarjevič Rudolf 1000 fl. nadvojvode Ludvik Salvator 200 fl., Rajner 500 fl., Friderik 500 fl., kardinal Simor 3000 fl., finančni minister Szlavy 300 fl., vratislavski knezoškof Förster 50 fl. itd. Vsega nabranega denarja je 18670 fl.

(*Družba sv. Mohorja*) bo kmalu priredila knjige letos društvenikom namenjene. Med onimi slovenskimi pisatelji, čijih spisi bili so sprejeti in obdarovani, je tudi gosp. Josip Karba, kmet v Krapji ljutomerskega okraja. Sploh je pa vsa Karbova rodbina vrlo nadarjena, a tudi iskreno narodna!

(*Javno zahvalo*) izreka šolsko vodstvo pri sv. Duhu v Ločah konjiškega okraja č. g. kaplanu J. Korošaku, kateri so uboge otročiče na lastne stroške oskrbeli s katekizmi. Bog plati!

(*Pomanjkanje mešnikov*) postaja tudi na Oger-skem čedalje bolj občutljivo; zlasti redovnikov ni.

(*Sad novega šolstva*) kaže se posebno v samomorih mladih ljudij. Človek rad živi. Tem bolj strašno mora biti pamet zmešana in srce spačeno in prazno strahu božjega, ako se mladina sama pobija. Prestrašeni smo nedavno čitali, kako je se več dunajskih dijakov, to pa še bogatih staršev, samih ustrelilo. V Monakovem je se usmrtil eden 13 in eden 11leten deček, ker je prvega očie, drugega učitelj bil malo pokregal.

(*Posnemovanja vredno*) je postopanje nekega župana v Nassavskem na Nemškem. Tamošnji župan je prepovedal v krčme zahajati mladenčem, ki še niso 18 let stari. Zasačeni mladenec plača 1—2 fl. krčmar pa 2—4 fl. globe.

(*Kazen božja*) zadela je očivestno mestice Meiringen na Švicarskem. Prebivalci sami luterani so novega leta dan javno smešili in zasramovali katoliške mešnike, redovnike, cerkveno pečje in obrede. Sedaj razsaja po mestu grozen „tifus“. Zbolelo je 200 oseb, umrlo 41, med temi 2 najhujša zasramovalca.

(*Častljivo Marijo Kristino*), sestro cesarice Ane, žene cesar Ferdinandove, kraljico neapolitansko, rojeno princesinjo savojsko, bodo proglašili za „blaženo“ nebeščanko, da jo poznej uvrstijo med svetnice. Ravno te dni vršijo se dotične razprave pri sv. očetu Leonu XIII. v Rimu.